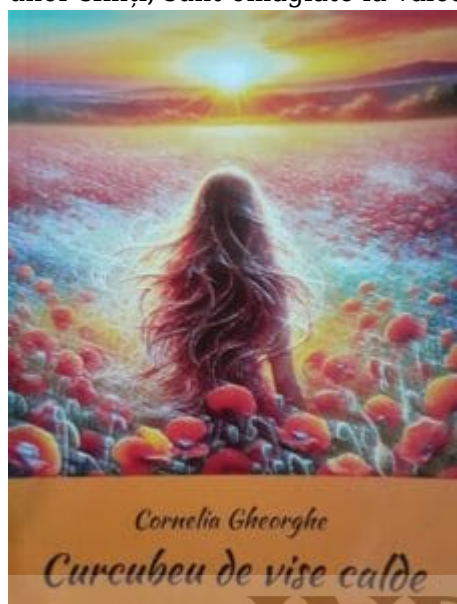

Nume nou în poezie, Cornelia Gheorghe își alege visul ca reper în exprimare, pentru că visând poate pluti într-o lume mirifică. Visând, sufletul vibrează și poate face tot ce dorește. Așa își construiește împărăția iubirii, iubind și visând și alegând să-și facă altar din flori de mac. Asta desigur spre a aduce mulțumire împlinirii visurilor uitate, cele care strigau după ajutor. Floarea de mac, având ca simbolică frumusețea la maximă sânge, dar și bogăție, fertilitate. Acestea apărute din sângele unor sfinți, sunt omagiate la valoarea adevărată în cuvinte întregite prin iubire.

Iubește-mă
de-o trece vara,
și-i câmpul aurit de grâne,
cu macii înfloriți
În nopți senine.

Numele volumului își are izvorul în poezia cu același nume. Poezia în care cărările de vis împletesc melancolii, prin frunzișul colorat al toamnei cu toate ipostazele ei, le-a dorit calde dorințe-vise pentru a prinde aripi iubind, înălțându-se.

Strigăt născut din lacrimi
Și o carafă de tăcere.

Adus ca un laitmotiv în poezie, (visul) autoarea își amprentează scrierea, caracterizându-i fantezia:

Cobor ușor spre vis în ardoare
Iarna mi se-mpletește-n vise
Cununi de vise noi
Ghiocei, cununi de vise
Îmi legeni visul

În poezia sa, Cornelia Gheorghe își deapănă tristețea la modul înduioșător, rodnic, frumos... Dorind să fie un fulg zburând spre Paradis, își pune lacrimile pe suflet, chiar dacă uneori nu le înțelege. Pune totul pe seama visului, așa scăpând de suferință. Trezindu-se îngână un cântec de om bun, și uită. Curcubeul de ploaie alintat, apare ca o lumină vie cu miros de primăvară în adieri pline de metafore, epitete, comparații, mijloace de exprimare care întregesc alaiul de fantezie scriitoricească.

Doina Bârcă